

El món perdut

Fa molt de temps en un poblet anomenat Sant Boi, va succeir una cosa molt estranya; un dia com qualsevol altre, en sortir de l'escola i de camí a casa, una nena que es deia Laia, va sentir una cosa que mai havia sentit; Els ocells no cantaven, les papallones no papallonejaven i els gossos no bordaven. En definitiva, havien desaparegut els animals!

La Laia va arribar corrents a casa, vivia a prop de la muntanya, i era una nena de deu anys molt curiosa, amb molta imaginació, li agradava molt llegir i la natura i sempre estava envoltada d'animals i flors. És per això que li va dir a la seva mare que sortiria a agafar flors, però en realitat el que volia saber era què estava passant amb els animals. Va començar a caminar per la muntanya i va observar que no hi havia sorolls, es va apropar a la granja del seu veí, el Sr. Pep, que tenia ovelles, gallines i conills.

-No hi són!- Va pensar la Laia molt preocupada. Tornava corrents a explicar als pares el que estava passant, però de sobte va escoltar uns passos darrere seu, es va girar i...

-No em puc creure el que estan veient els meus ulls!! Un drac!- Va exclamar la Laia en veure aquell drac petitó, mirant-la com si volgués dir-li alguna cosa.

El drac la mirava amb uns ulls molt bonics, però que transmetien preocupació. Ell era de color verd, molt petit, amb una cua plena de punxes i taquetes blanques. Pel cap hi sortien dues banyes petites, dues orelletes i un borrisol de color rosa, era un drac molt petitó perquè portava encara un tros de closca enganxada a l'esquena, i tenia uns peuetes grans amb quatre urpes pintades de rosa. De sobte va obrir les ales i va volar fins a les seves mans. La Laia estava al·lucinada! Es va gratar els ulls per assegurar-se que el que estaven veient era real.

-Hola em dic Kàida, estic molt trista perquè avui en sortir del meu ou estava sola! No estaven ni els meus pares ni els meus germans. Tu com et dius?

-Jo em dic Laia, i crec que els animals han desaparegut. Però, un moment... tu per què hi ets aquí? I per què si estaves a l'ou saps el teu nom?

-Soc aquí perquè acabo de néixer, i quan els animals van desaparèixer jo encara estava a l'ou- Va dir la Kàida amb tó de pena.

-Jo t'ajudaré a recuperar la teva família!

-De veritat? Moltes gràcies!- Va dir la Kàida molt emocionada.

-I, per cert, sé el meu nom perquè escoltava a la meva mare de l'ou, que em deia, "ETS EL MEU PETIT FOC KÀIDA"- Va dir la Kàida amb nostàlgia.

No se n'havien adonat quan feia dues hores que caminaven i xerrant, que de sobte van veure un passadís ple d'arrels, de fosc, moltes branques seques i silenci. Totes dues tenien por i molts dubtes, però totes dues sabien que havien de ser valentes i travessar aquell camí per trobar una resposta.

-Tranquil·la Laia, que jo sé com espantar a qualsevol- Va dir la Kàida traient una minúscula flamarada.

La Laia es va posar la mà al front, quan de sobte va veure que al fons de la fosc, es veia una petita llum molt brillant. Mentre travessaven el camí, la llum es feia cada vegada més gran.

Van arribar al final del camí, on es trobava un arbre centenari gegant, amb unes arrels enormes, ple de flors i branques que queien. D'una d'aquestes branques penjava una pedra molt brillant en forma de rombe, de color taronja i verd. La Laia i la Kàida es van quedar paralitzades on el rombe es reflectia en els seus ulls.

-Hola, soc l'arbre de la vida, últimament l'ésser humà, no cuida el planeta ni la vida dels animals, és per això que vaig decidir guardar la vida d'aquests éssers dins la pedra- Va dir l'arbre de la vida.

-I que hem de fer?- Va preguntar-li la Laia.

-Els animals tornaran quan els humans aprenguin a respectar i cuidar el planeta, els seus mars, els seus boscos i els animals que conviuen en ells.-Va continuar dient l'arbre; Els mars hi són plens de plàstic, els boscos d'escombraries i el cel de fum.

La Laia li va prometre a l'arbre de la vida que conscienciaria al poble per cuidar el planeta, amb l'ajuda de les escoles, l'ajuntament, etc.

L'arbre es va quedar una estona rumiant la resposta de la Laia, fins que va dir: -Confio en tu Laia, és per això que hi ets tu aquí, i ara et toca a tu confiar en mi, torna a casa, no pateixis.

La Kàida va decidir quedar-se a l'arbre esperant la seva família.

Es van mirar amb llàgrimes als ulls, i la Laia li va dir:

-Aquesta aventura m'ha canviat la vida, mai t'oblidaré.

La Laia va tornar a casa i l'endemà la van despertar el cant dels ocellets. Va pensar que tot allò havia sigut un somni, però a la seva tauleta de nit encara estava el trosset de closca de la Kàida, llavors la Laia va somriure.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, el planeta és de tots.